

על הספר: עיוני, השתדלתי : מארג זיכרונות, מפגש וקרב

מחברים: מחבר/ת: ליוס, אופיר

סימן מדף: לוי

מספר מיון: (9)355.009

משפט אחריות: אופיר ליוס, עורך אחראי: דב איכנונד

מדיה: ספרים

סוג: ספר

ז'אנר: עיון

קהל היעד: מבוגרים

עמודים: 319 עמודים

גובה: 21 ס"מ

מוציאים לאור: ידיעות אחרונות - ספרי חמד מקום הוצאה: ראשון לציון

שנת הוצאה: 2026

מסת"ב: 9789655841718

מס. המרכז לספריות וספרות: 26-0972

שפה: עברית

תאריך קטלוג: 27/05/2026

מילות מפתח: צה"ל, אוטוביוגרפיה, שיקום, שכול, לוחמים, פציעות

תקציר:

ביום פטירתה של אמי לחשתי לה: "אמא, בכל חייר עשית רק טוב וחסד; מכף רגל ועד ראש יש בך רק טוב וחסד". בכוחותיה האחרונים היא פקחה את עיניה ואמרה לי, כמעין צוואה שלאורה חיה כל חייה: "עיוני, השתדלתי". הלוואי שהייתי עפר לרגליה, ובכל זאת, כל ימי - "עיוני, אני משתדל". השנים צילקו את לבנו והותירו בנו פצעים פתוחים ושברים אישיים ולאומיים - אבל מן השברים נבנית תקווה, ומהסדקים צומחת חיוניות מתחדשת, וצלקות לבנו נהפכו לחומר בעירה שלא יתכלה לעולם. הספר הזה הוא מארג סיפורים שעיצבו את חיי עד כה. שזורים בו אתגרים מנהיגותיים, קרבות ואנשים, פציעות ושכול, אהבה ומוות, דרכים לא סלולות - שבהן כשלת לא פעם - נופי הארץ ונופי אנשיה הטובים. אלה מעצבים את דמותי, ובדמותם נכתב הספר, כאסיף לא כרונולוגי של סיפורים אנושיים שמלווים ומצמיחים אותי שנים רבות. הספר הזה הוא ביטוי לאהבה עזה למולדת, למשפחתי, לעמי, לצה"ל ולאנשים הרבים שפיקדתי עליהם. כל אלה היו מורי הגדולים ביותר. תא"ל (במיל) אופיר ליוס, לוחם, מחנך ומפקד, והבן של רחל (ג'מיל) ויאיר ז"ל. שירת בצה"ל כ-32 שנים (1993-2025), וממשיך לשרת גם בימים אלה במילואים. במהלך שירותו נפצע קשה בעזה ואיבד את רגלו הימנית, השתקם ושב לתפקידי פיקוד מבצעיים. בתפקידו האחרון שימש קצין החינוך והנוער הראשי של צה"ל. נשוי למלי ואב לשישה. -- מהכריכה האחורית.